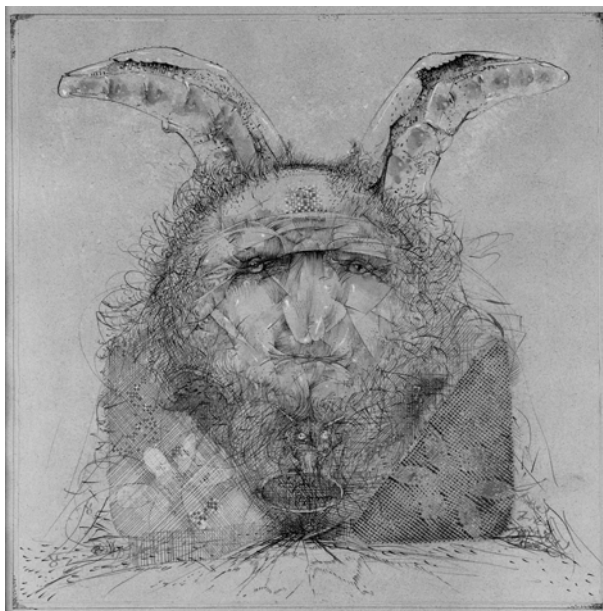

neyi. *Poétikai, műfaji* szempontból hasonló kettősségekre lelünk. A *Szekszárdi mise* formatörténetileg éppúgy sorolható a csodatörténetek, álomelbeszélések és fantasztikus látomások közé, mint a pszichogramba korrajzi és társadalomtörténeti elemeket vegyítő regénytípushoz.⁷

Végül, de nem utolsó sorban van a *Szekszárdi misé*nek egy olyan személyes mozzanatra, amelyet manapság inkább elhanyagolni illik. Baka István a szekszárdi televízióknak adott interjújában elmondja: „Magamat írtam meg Séner Jánosban is, de magamat írtam meg Liszt Ferencben is, mert lényemnek ez a kettőssége megvolt. A leszorítottság és ugyanakkor az, hogy több vagyok a környezetemnél.”⁸ Igaz, Séner is több a szekszárdi kisvilág alakjainál. Ennek a többletnek azonban nincs visszhangja. A *Szekszárdi mise* ennek a visszhangtalanságtól szenvedő, a prózáírásban is kiutat kereső korszaknak a terméke. Baka ez idő tájt „gyanakodó volt”, „üldözési mániája alakult ki”, „sértődött és igazságtalan volt”, „féltekeny volt” – emlékezik Zalán Tibor.⁹ Miközben ugyanez a Baka István együtt érző, őszinte és bátor barát is volt. Ezért lehet Séner és Liszt – miként Paul de Man mondja – „a szerző tükörszerű alakzata”.

⁷ Viktor Žmegač szavaival a pszichogram „olyan jelenségek irodalmi megfelelői után kutat, amelyeket a pszichológiában »tudatáramlásnak« neveznek. Ld.: Történeti regénypoétika. In: Az irodalom elméletei. 1. szerk. Thomka Beáta. Pécs, 1996. 101–102.

⁸ Szekszárdi mise. Dránovits István beszélgetése Baka Istvánnal. Forrás, 1996. 5. sz. 10.

⁹ Zalán Tibor: Baka István, kortársunk. In: Búcsú barátaimtól. Baka István emlékezete. Szerk. Füzi László. Bp. 2000. 58–67.